

minister har næret Betænkelse ved Lovforslagets § 18, der foreskriver, at den arresterede skal kunne faa Arrestens Lovlighed prøvet, enten gennem Appel af Hovedsagen eller gennem Appel af Fængslingskendelsen eller ved privat Raatale, maa jeg sige, at det er Meningen med denne Bestemmelse, at Fængslingskendelsen maa kunne appelleres særskilt ved det offentlige Foranstaltning, selv om Hovedsagen ikke appelleres; og det synes mig ogsaa at fremgaa klart af Ordlyden i § 18. Jeg ser ingen Fare heri, og naar det er blevet omtalt, at det vilde sætte det offentlige i meget stor Bekostning, ser jeg ikke, at dette vilde have stort at sige her. Hvis det er til Sikkerhed for den arresterede, maa Omkostningspørgsmaalet komme ned i anden Række, og man kunde vel ogsaa paalægge den, der appellerede letfindigt og tabte sin Sag, ved Appellinstansen, at betale Omkostningerne derved; det er jo noget, som ikke er ukendt i Danmark.

Den højtærede Justitsminister sluttede med at sige, at dette Forslag ikke var egnet til at være Genstand for videre Forhandling eller til at føres ud som Lov. Det er noget, som jeg selvfølgelig maa udtale min dybeste Beslagelse af; men der var i den højtærede Justitsministers sidste Ytring, noget, der dog gav mig et Haab om en bedre Skæbne for noget af det, denne Lov tilfugter, idet den højtærede Minister sagde, at det kunde være Genstand for Forhandling, om man paa en eller anden Maade kunde træffe Foranstaltninger til Hjælp for Varetægtsarrestanterne — saaledes forstod jeg den højtærede Minister. Jeg vil sige, at kunde dette Lovforslag blot føre saa meget Gavn med sig, vilde jeg for mit Vedkommende være glad ved at have været med til at stille det og ikke fortryde, at vi i mange Aar have ønsket det — eller som det ærede Medlem for Stubbekøbing (M. S. Larsen) udtrykte sig, arbejdet paa det i mange Aar.

Jeg skal derefter gaa over til at henvende et Par Ord til det sidstnævnte ærede Medlem for Stubbekøbing, jeg haaber, de maa være de sidste fra min Side. Rigtig nok fik jeg en faderlig Formaning, holdt i Toiletstilen, af det ærede Medlem, om, at naar det ærede Medlem havde talt i denne Sag og havde talt temmelig haardt til mig, gjorde jeg bedst i at stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor jeg var, og i alt Fald lade være at tage til Genmæle imod ham; men jeg maa sige, at saa gerne jeg end vilde føje det ærede Medlem og rette mig efter ham, vil jeg dog ikke gøre det i dette Tilfælde, thi det vilde dog være at gaa for vidt. Det ærede Medlem har selv fremkaldt

det Svar, som jeg her vil give ham, idet han med Rette sagde disse Ord: Overdrivelsesfæde enhver Sag. Ja, det er netop det, jeg mener, og jeg mener, at det ærede Medlem i denne Sag har overdrevet saa meget, at han har skadet ikke vor Sag, men sin egen Sag. Det har vel sagtens været det ærede Medlems Mening at udtale sin Fortrydelse over, at vi have brugt et Arbejde, som vi efter hans Mening vare uberettigede til at bruge, og det ærede Medlem er da kommet til at bruge Udtalelser, som have kaldt os frem for at hævde vor Ret. Jeg mener, at det ærede Medlem har krænket os og vi ikke ham. Naar det ærede Medlem i Dag er kommet saa langt, at han vil indrømme, at den ærede Landsstingsmand, som jeg før omtalte, har bragt Sagen paa Tale i Processkommissionen, men at det var sket, efter at dette Forslag var fremsat for Folketinget, maa jeg føje til, at naar det kom efter Forelæggelsen, var det, fordi det var det første Møde, som Processkommissionen holdt, i hvilket der var Beslighed for vedkommende Landsstingsmand til at bringe denne Sag paa Bane. Vedkommende Landsstingsmand havde umulig kunnet komme frem med det i Processkommissionen, før han gjorde det. Men naar jeg saa i mit første Foredrag omtalte og endogsaa oplæste en skreven Erklæring fra vedkommende Landsstingsmand om, at han, forinden han overhovedet gav sig af med Sagen, forinden han traadte i Samarbejde med os Forslagsstillere om denne Sag, havde henvendt sig til Processkommissionens Formand og havde sat ham ind i, hvad han havde i Sinde at gøre, naar jeg altsaa ikke blot har sagt dette, men har oplæst en skreven Erklæring fra vedkommende Landsstingsmand, og saa det ærede Medlem for Stubbekøbing (M. S. Larsen) udtaler, at han ikke ved af, at denne Landsstingsmand tidligere har talt med Processkommissionens Formand, saa siger jeg: godt, det har man Lov til ikke at vide forinden, de andre Dage har det ærede Medlem ikke vidst, at denne Landsstingsmand har talt med Processkommissionens Formand, men i Dag ved det ærede Medlem, at denne Landsstingsmand forud har talt med Processkommissionens Formand. Naar saa det ærede Medlem kom frem med den Ytring, at han bevivlede, at Landsstingsmanden havde talt med Processkommissionens Formand, ved jeg ikke, om det er, hvad det ærede Medlem kalder en Overdrivelse, eller om det virkelig er det ærede Medlems Mening, at Landsstingsmanden ikke har talt med Processkommissionens Formand. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at skønt man ikke skal være alt for lettroende, er der